

Casimir

Colofon

ISBN: 978 94 6365 248 3

1e druk 2020

© 2020, Rob Nieuwenstein

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Casimir

Rob Nieuwenstein

I

Het duurt, als het tegengit, wel zeven of acht minuten eer je de Avenida 9 de Julio in Buenos Aires bent overgestoken. Cas had de overtocht aanzienlijk sneller volbracht, waarbij hij gebruik had gemaakt van de gaten die zo nu en dan in de langsrazende verkeersstroom vielen, zonder acht te slaan op de verkeerslichten. Er was lang beweerd dat dit de breedste boulevard ter wereld is, zo'n typische gotspe van de Porteños. In een poging zo Europees mogelijk te zijn, hadden ze er ook nog een spuuglelijke obelisk neergezet. Een detonerend fallussymbool midden op de hoofdweg, toonbeeld van wansmaak.

Aan de overkant van de slagader van de stad trok de beeltenis van Eva Perón zijn blik. Toen hij haar profiel, levensgroot afgebeeld op een wit gebouw aan de avenue, vorige week voor het eerst had gezien, was de associatie die bij hem opkwam er een met Billie Holiday geweest. Alsof the lady daar aan dat gebouw the blues hing te zingen, microfoon voor haar mond, in extase. Maar het bleek Evita, die haar volk toesprak.

Cas zette de pas erin. Het was nog een klein kwartier lopen naar de Piedras, schatte hij. Hij verlangde ernaar het eerste fotorolletje in zijn camera te zetten. Het openspringen van het deurtje, het geluid van het draaien van de spoel.

Op enkele meters afstand hield een politieauto abrupt halt. Er stapten onmiddellijk twee agenten uit. Ze liepen in een snelle pas recht op Cas af.

'Meneer,' sprak een van de agenten, 'een ogenblik alstublieft.'

Cas bleef staan en keek de agent aan. De zon scheen in zijn ogen, waardoor hij het gezicht van de man niet goed kon zien. ‘Ja?’ zei hij vragend.

‘Heeft u zojuist in de fotozaak twee straten terug enkele fotofilmpjes gekocht?’

‘Ja,’ antwoordde Cas. Hij tilde het plastic tasje dat hij in zijn hand hield een stukje op en zei: ‘Hier heb ik ze.’

‘Ik verzoek u met ons mee te komen,’ zei de agent. Hij draaide zich half om en gebaarde in de richting van de politieauto.

‘Met u meekomen? Maar waarom?’

De andere agent deed een stap naar voren. Er viel een strook schaduw over zijn gezicht. De man keek hem indringend aan. ‘Omdat u die rolletjes met vals geld heeft betaald, daarom,’ beet hij hem toe. De eerste agent deed nu ook een stap naar voren en strekte een arm in de richting van Cas’ arm uit. Cas liet het tasje weer zakken. Hij was niet in staat te reageren en liet zich twee stappen in de richting van de auto meevoeren. Bij de aanzet tot de derde pas bleef hij staan.

‘Hoe bedoelt u, met vals geld betaald? Dat kan toch niet?’ De politiemannet met de grimmige blik bracht zijn gezicht vlak bij dat van Cas en hief zijn hand met een ruk tot voor zijn ogen. Hij hield een dubbelgevouwen biljet in zijn hand. Eén oog lag in het zonlicht, het andere in de schaduw.

‘Met deze,’ sprak hij met een korte beweging van de hand waarin hij het bankbiljet hield, ‘laten we onze arrestanten op het bureau hun reet afvegen. Nu mee.’ De andere agent verstevigde zijn greep op Cas’ arm en leidde hem naar de auto. Hij opende het achterportier en positioneerde zijn lichaam zodanig dat het enige wat Cas kon doen was: instappen. Beide politiemannen namen voorin plaats, de deuren werden vergrendeld. Een van hen nam de microfoon van de

radioverbinding in zijn hand en sprak iets onverstaanbaars. De auto trok op, terwijl de bestuurder het bankbiljet in zijn borstzak stopte.

De eerste honderden meters werd er niet gesproken. Cas voelde hoe het bloed naar zijn hoofd stroomde. Hij opende het plastic tasje en keek erin.

‘Ik heb het bonnetje, hier,’ sprak hij. Hij boog voorover en reikte met zijn hand zodanig ver naar voren dat de agent op de bijrijdersstoel het papiertje kon zien.

‘Wilt u die hand daar weghalen?’ zei de agent.

‘Maar dit bonnetje bewijst toch dat ik de rolletjes betaald heb?’ De agent duwde zijn hand terug.

‘Gaat u rustig zitten.’ Hij nam de microfoon weer in zijn hand en zei opnieuw iets wat niet te verstaan was.

Inmiddels waren ze voorbij de straat waar Cas had willen afslaan naar de Piedras.

Tot het moment waarop de auto na enkele kilometers rijden stopte, was er door niemand gesproken, afgezien van een enkele bevestiging die de man op de bijrijdersstoel gaf op een mededeling die krakend tussen de bliepjes door uit de boordradio kwam. Er drongen zich willekeurige gedachten aan Cas op: aan grofgebekte marktkooplui, die hun hand niet omdraaien voor een scheldwoord meer of minder, en aan de Rio de la Plata, rivier van zilver, ook alweer de breedste in zijn soort, in werkelijkheid een dek van bruine smurrie dat tegen de rand van de metropool klotst.

‘Komt u maar,’ zei de bestuurder nadat hij was uitgestapt en het achterportier had geopend. ‘Mijn collega’s nemen het over.’ Hij gebaarde dat Cas moest uitstappen.

Voor de auto stond een andere politieauto. Met een arm rustend op het geopende portier en een been op de bodem-

plaat van de auto stond een agente in een microfoon te praten, waaraan een lang krulsnoer zat dat in de auto verdween. Naast haar stond een collega die kort met de bestuurder van de eerste politieauto sprak en het bankbiljet dat deze uit zijn borstzak haalde in ontvangst nam. Met de woorden *Neem hem mee* werd Cas aan het nieuwe politieduo overgedragen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg hij. Hij keek snel van de ene naar de andere agent. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Naar het bureau,’ sprak de chauffeur van de eerste wagen. ‘We hebben wat vragen,’ zei hij en hij tikte twee keer met zijn hand op zijn borstzak. Hij draaide zich om en bewoog zonder iets te zeggen kort zijn hand omhoog, als groet naar zijn collega’s. Beide politiemannen stapten in hun auto en reden weg.

Pas toen Cas op de achterbank van de andere auto zat en de portieren dichtklapten, zag hij dat er achter hem een traliewerk was, waarachter een Duitse herder zat. Een moment was er oogcontact met het beest. Met een ruk draaide Cas zijn hoofd om en keek strak door de voorruit naar buiten. De hond leek niet te bewegen en maakte geen geluid.

‘Arrestant aan boord,’ hoorde hij de agente zeggen, ‘via Solis naar het bureau.’ De auto trok op en bevond zich na enkele meters in een traag rijdende stroom. De wagen remde en trok op, reed langzaam door het drukke verkeer. Ook in deze auto klonken er telkens bliepjes, en daartussendoor een mannenstem die straatnamen noemde, codes doorgaf en elk bericht afslot met hetzelfde woord. Cas keek achterom, en zag de hond in dezelfde pose als even daarvoor in de kooi zitten. Zijn tong hing uit zijn bek. Het tasje voelde plakkerig aan in zijn hand. Hij verzamelde moed en richtte het woord tot de agenten voor in de auto.

‘Kunt u mij uitleggen wat de bedoeling is?’ begon hij. Een moment kwam de gedachte bij hem op dat hij werd meegenomen.

men omdat hij bij het oversteken van de 9 de Julio door rood licht was gelopen, maar meteen kwam ook het beeld van de grimmig kijkende politieman met het bankbriefje in zijn hand naar voren. *Vals geld*, had hij gezegd. Hij wilde zijn vraag vervolgen, maar werd onderbroken door de stem uit de radio. Die draaide staccato een verhaal af. Cas durfde niet verder te gaan met het vragen van aandacht. Zo moet het hier tijdens de dictatuur zijn gegaan, dacht hij, terwijl de auto stapvoets reed. Alleen waren het toen de militairen die burgers oppakten. Hij dacht aan het monument dat hij enkele dagen eerder onder een viaduct had gezien. Honderden foto's van verdwenen Argentijnen, op de plaats waar in de jaren zeventig een detentiecentrum had gestaan.

Zo'n land is het niet meer, dacht hij. Buiten liepen twee mannen met een matras over de stoep, ogenschijnlijk vader en zoon, beiden rijkelijk voorzien van tatoeages. Ze droegen allebei een broek die tot de knie reikte en een mouwloos shirt. De voorste had een bierbuik en sprak door een mobiele telefoon die hij met een vlakke hand tegen zijn hoofd gedrukt hield.

Ze zullen me niet gaan martelen, dacht Cas terwijl de auto meer vaart maakte.

De wachtruimte in het politiebureau bood, nadat Cas op een van de banken die langs de wand stonden was gaan staan, zicht op een non-descript stukje Buenos Aires. Een deels door onkruid overwoekerd pad leidde van de stoep naar het gebouw. Tussen de stoep en de weg die voor het bureau liep stonden op onregelmatige afstand van elkaar platanen. Door het gebladderte waren, als de wind opstak, delen van een schildering op een huis aan de overkant van de weg te zien. Het oog van een roofdier en een arm met een wapen. Af en toe passeerde er een auto of voetganger.

De ruimte bood geen comfort. Er stonden enkel banken in, zoals ze in gymnastiekzalen staan. Cas herinnerde zich de wachtruimte van de schooltandarts. Daarin werd een buslading kinderen die behandeld moesten worden gedumpt. In afwachting van hun beurt renden ze aanhoudend op en neer, sprongen tegen de muren, sleepten met de banken en maakten oorverdovend lawaai, terwijl hij met door zijn lijf gierende zenuwen in de lange gang tussen het zaaltje en de behandelkamer ijsbeerde. Een stap met links en een met rechts, benen gestrekt voorwaarts, tot het einde en weerom. De banken in het politiebureau leken replica's van het gooi-en-smijtmeeubilaair van de tandarts.

‘Als je maar niet de Chinees krijgt,’ sprak een klasgenoot toen een jongen met ribbelige lippen uit de behandelkamer kwam. ‘Die boort expres in je tandvlees.’

Er hing geen klok in de ruimte, Cas droeg geen horloge en zijn telefoon had hij bij aankomst moeten afgeven. Er moesten ettelijke uren zijn verstreken sinds het moment waarop hij in de eerste politieauto was gestapt. Na de tocht door het trage verkeer was er bij aankomst meer vertraging opgetreden. Hij had enige tijd alleen met de herdershond in de auto gezeten, het beest slobberend uit een waterbak die in de auto was gezet. Daarna was hij naar binnen geleid en in deze wachtkamer gezet. Enkele minuten later was er een agent verschenen die hem een formulier had gegeven.

‘Invullen alstublieft,’ was het enige wat hij had gezegd. Tijdens het invullen had Cas plotseling aandrang gevoeld, op de deur geklopt en naar de wc gevraagd. Bij terugkomst in de ruimte was het formulier verdwenen.

In de uren die verstreken bleef Cas de enige in het vertrek.

Waren er geen andere arrestanten, of waren ze er wel, maar werden ze opgesloten in robuuster uitgevoerde wachtruimten, cellen misschien? Hij was een licht geval, blijkbaar. Een crimineel zou binnen een paar tellen uit deze kamer kunnen ontsnappen door een ruit in te slaan en zich een weg naar buiten te banen.

We blijven rustig, sprak hij tot zichzelf. We houden ons ongemak onder controle. We ergeren ons zo min mogelijk. Ergernis helpt ons niet.

De schemering was ingevallen toen de deur werd geopend.

‘Komt u,’ zei een vrouw die Cas niet eerder had gezien. Ze droeg een uniform, maar een ander dan de agenten die hem hier hadden gebracht. Hij stond op en volgde de vrouw. Ze liepen een gang in en sloegen twee keer een zijpad in. Bij een deur die op een kier stond stopte ze en klopte. Zonder een antwoord af te wachten leidde ze Cas de ruimte in, maakte een armgebaar en trok zich terug.

Aan een bureau zat een man, net als de andere personen met wie hij te maken had gehad geüniformeerd. Er zaten geen ramen in de kamer, de inrichting was sober.

‘Gaat u zitten,’ sprak de man. Hij stond niet op en gaf geen hand. Terwijl Cas ging zitten, nam de man het formulier dat hij herkende als de vragenlijst die hij had ingevuld in zijn hand.

‘Hoe moet ik in godsnaam uw naam uitspreken?’ vroeg de man zonder zijn gezichtsuitdrukking te veranderen. Hij deed een poging.

‘Wegh de Gendt,’ reageerde Cas op de verhaspeling van zijn naam. De man aan het bureau probeerde het opnieuw. Op zijn borstzak las Cas de naam Ramirez.

‘En u komt uit...’ sprak Ramirez terwijl zijn ogen het formulier aftastten, ‘Nederland.’

Ja, Amsterdam en Johan Cruijff, dacht Cas. Ze zullen zo wel aan bod komen.

‘Ik hoor van mijn collega’s dat u perfect Spaans spreekt. Hoelang bent u al in Argentinië?’

‘Anderhalve week, tien dagen,’ antwoordde Cas. Hij voelde dat er lucht in zijn darmen borrelde en veranderde zijn zithouding.

‘Bent u al langer op het continent?’ De man behield zijn neutrale blik.

‘Nee. Ik ben vorige week geland op Newbery.’

‘Waar heeft u dan dat Spaans opgedaan? Ik bedoel, ik ben geïnteresseerd.’ Cas verplaatste zijn gewicht opnieuw naar zijn andere bil. De lucht in zijn ingewanden baande zich een weg richting uitgang.

‘Mijn moeder heeft de Spaanse nationaliteit. Ze komt uit Andalusië. Zij sprak consequent Spaans met mij, en mijn vader Nederlands. Dé manier om...’

‘Andalusië,’ onderbrak Ramirez hem, ‘dat is interessant. Welke stad?’

‘Geen stad, een dorp. Montejaque.’

‘Wel zo handig als je naar Argentinië komt, dat je de taal spreekt. De meeste toeristen menen maar dat ze overal met Engels terechtkunnen.’

Cas hield een moment zijn adem in en spande zijn kring-spier, tot hij voelde dat de gasbel die op het punt stond zijn lichaam te verlaten terug plopte, zijn darm in. Hij wilde zeggen dat hij zichzelf niet als toerist beschouwde, maar bedacht zich. Plotseling ervoer hij een hevige dorst. Sinds zijn arrestatie had hij geen druppel vocht binnengekregen. Hij opende zijn mond om om een glas water te vragen, maar Ramirez nam het woord.

‘Mijn agenten hebben u binnengebracht omdat u met vals

geld heeft betaald. In een fotozaak. Wat heeft u daarop te zeggen?’

‘Dat ik me daarvan niet bewust ben.’ Hij pauzeerde een moment, in afwachting van een vervolgvraag, die uitbleef. ‘Ik heb gewoon betaald met geld dat in mijn portemonnee zat. Bij aankomst hier op het bureau zijn de overige biljetten die ik heb gecontroleerd en in orde bevonden.’

‘Maar het biljet waarmee u heeft betaald was dat niet. Honderd procent nep. De winkelier heeft ons direct gewaarschuwd, u was geloof ik nog geen twee straten verder. Hoe kwam u eraan?’

‘Ik heb geen idee.’ Hoe kun je dat nou vragen, lul? dacht Cas. Hoe moet ik dat weten? Denk je soms dat ik in tien dagen tijd een geldpers heb aangeschaft?

‘Uw Spaans is werkelijk goed, u kunt doorgaan voor een waarachtige Castiliaan.’

Cas liet een flauw lachje zien. ‘Het is hier wel even wennen aan het accent.’

‘Wat is er met het accent?’ vroeg Ramirez. Zijn blik bleef onveranderd, in zijn stem was een lichte stijging van toonhoogte merkbaar.

‘Nou, de manier waarop u, ik bedoel, de mensen in Buenos Aires, de Porteños, sommige woorden uitspreken. *Ontbijt* bijvoorbeeld, en *ik*, en *kip*.’

Ramirez keek hem aan en maakte een handgebaar. *Ja, en?* leek hij te willen zeggen.

‘Meneer Ramirez,’ zei Cas, ‘heeft u misschien een glas water voor me? Ik heb sinds vanmiddag niks gedronken.’

‘Ons onderhoud is bijna afgelopen,’ zei Ramirez. ‘U kunt zo dadelijk bij de balie aan de ingang water vragen. Ik wil toch graag weten wat de herkomst van dat briefje is.’

‘Ik heb bij aankomst op het vliegveld geld gepind,’ zei

Cas. ‘Een paar dagen geleden nog een keer. Ik heb in restaurants betaald, in winkels, een ijsje gekocht, noem maar op. Bij al die gelegenheden heb ik wisselgeld teruggekregen.’ Hij schraapte zijn keel en voelde het gas in zijn darmen borrelen. Er was een onaangenaam gevoel in de nierstreek. Ramirez keek hem zwijgend aan.

‘Ik ben net in Argentinië,’ vervolgde Cas. ‘Ik moet telkens nadenken over bedragen. Hoeveel kost iets in euro’s? Ik ben voortdurend aan het rekenen. Ik let erop dat ik het juiste bedrag terugkrijg. Ik denk niet dat uw landgenoten het zouden waarderen als ik elk biljet dat ik terugkrijg tegen het licht ga houden. Ik heb trouwens geen idee waar ik op zou moeten letten.’

Ramirez bleef Cas aankijken. Aan zijn gezichtsuitdrukking viel niks af te lezen. Zou er nu een college volgen over vals en echt geld? Zou hij twee briefjes voor Cas’ ogen laten dansen, en hem de kenmerken van een écht biljet inpeperen?

Er ontsnapte een zuchtje lucht aan Cas’ sluitspier. Het was slechts een klein deel van een grote gasbel die zich aan het einde van zijn darm ophield, maar het voorlopertje van de echte scheet was hoorbaar. Hij concentreerde zich uit alle macht om de rest binnen te houden en voelde hoe het bloed naar zijn hoofd stroomde.

‘Neemt u me niet kwalijk,’ sprak hij met onvaste stem, ‘maar de dorst en het wachten hebben gemaakt dat ik...’

‘Maakt u zich geen zorgen,’ zei de politieman, ‘dat overkomt ons allemaal wel eens.’ Hij nam het formulier in zijn hand en verzamelde enkele andere stukken die op zijn bureau lagen. Hij liet ze tussen twee handen in verticale stand op het bureaublad dalen, en de papieren schikkend keek hij kort links en rechts van zijn stoel. Het gesprek leek daadwerkelijk ten einde te komen.

‘Doet u mij een plezier,’ zei Ramirez terwijl hij een pen in zijn borstzak stak, ‘en graaft u in uw geheugen. Schrijft u op waar u sinds uw aankomst in onze stad iets heeft gekocht, betaald. Waar u wisselgeld heeft teruggekregen. Wij hebben met dat valse geld te maken met een hardnekkig fenomeen. We zoeken naar patronen en hopen zo de criminelen die erachter zitten op het spoor te komen.’

‘Eh... nu?’ vroeg Cas. Hij had zijn darmen onder controle.

‘Nee, niet nu. Schrijft u het op en lever het dan in de loop van de week in.’

‘Gewoon eh... opschrijven? Ik weet niet meer... Precies weet ik zo niet meer waar ik de afgelopen... De bonnetjes heb ik in elk geval niet meer.’

‘Probeert u het zich te herinneren. Het komt niet aan op een keertje meer of minder, het gaat om de grote lijn, de patronen.’

Cas stond bij de deur. ‘Ben ik nu geen verdachte meer?’ vroeg hij. Na een korte aarzeling voegde hij eraan toe: ‘Het geheel heeft me nogal overvallen, ik...’

‘Gaat u nu. Bij de balie staat een containertje met heerlijk koel water.’ Naast de opluchting over zijn aanstaande vertrek verhevigde het gevoel van onbehagen dat hij de afgelopen uren had gehad. Wat dacht die bokkelul wel, hem zomaar te kunnen oppakken en uren te laten wachten? Voor een gesprekje als dit? Een onderzoek of verhoor kon je het nauwelijks noemen. Tegelijk was er het besef dat hij zichzelf geen plezier zou doen door het Ramirez nu moeilijk te maken. Met een korte knik in de richting van het bureau waaraan de man zat verliet hij de ruimte.

Terug bij de balie zag hij de vrouw die hem eerder uit de

wachtruimte had opgehaald. Naast de balie stond een doorzichtig tankje dat half gevuld was met water.

‘Goedenavond,’ zei Cas. ‘Mag ik wat water nemen?’

‘Ga uw gang,’ antwoordde ze.

Cas nam een beker water en dronk hem in één teug leeg. Vervolgens tapte hij bij. ‘Daar was ik aan toe,’ zei hij terwijl hij de beker op de balie zette. Het gezicht van de vrouw stond net als dat van Ramirez neutraal, er was geen emotie of gemoedstoestand van af te lezen. ‘Kunt u mij mijn spullen teruggeven,’ vroeg Cas. ‘Mijn telefoon en fotorolletjes.’

De vrouw keek een moment naar haar computerscherm en stond daarna op. Ze haalde een bakje uit een kast en zette het op de balie. ‘Hier is uw telefoon,’ zei ze, ‘het tasje zit in het depot. Opgeslagen als bewijsmateriaal.’

‘Als bewijsmateriaal?’ Cas pakte de beker en nam een slok. ‘Bewijs waarvan?’

‘Dat is me niet bekend. Het zit in depot, dat is wat ik u kan vertellen.’

Opnieuw nam Cas een slok. Een steek trok ter hoogte van zijn navel door de zijkant van zijn lichaam. Hij voelde opnieuw warmte naar zijn hoofd stijgen. ‘Wilt u het dan alstublieft uit het depot halen?’ vroeg hij.

‘Dat kan ik niet doen. Het is bewijsmateriaal, en bovendien kan ik er niet bij.’

‘U kunt er niet bij?’

‘Nee.’ Er viel een korte stilte.

‘Hoezo kunt u er niet bij?’ Hij zag aan de blik van de vrouw dat ze het een ongepaste vraag vond. Zij was hier de agent, zij bepaalde hier de gang van zaken.

‘Het depot is op dit ogenblik niet toegankelijk,’ sprak ze op vlakke toon. ‘De collega’s die het in beheer hebben zijn

niet aanwezig. Komt u morgen terug, en zorgt u voor een getekend ontheffingsformulier.’

‘Ontheffingsformulier?’ sprak Cas met stemverheffing. ‘Ontheffing waarvan?’

‘Ontheffing uit depot. Ik heb u gezegd dat het bewijsmateriaal is. U kunt het meekrijgen wanneer is vastgesteld dat het niet langer als zodanig wordt aangemerkt.’

‘Een ogenblik,’ zei Cas, ‘als u het goedvindt...’ Hij liep naar het waterreservoir en vulde het bekertje bij. We blijven rustig, we winden ons niet op, sprak hij zichzelf toe. ‘Ik kom zojuist bij de heer Ramirez vandaan. Ik begrijp dat ik nergens meer van word verdacht. Hij heeft me zelfs gevraagd met de politie mee te werken. Ik heb die fotorolletjes nodig, en ik begrijp niet waarom ik ze niet kan terugkrijgen.’

‘Dat heb ik u daarnet uitgelegd,’ sprak de vrouw. Ze maakte aanstalten zich weer op haar scherm te richten.

Het belachelijke van de situatie diende zich in één moment in volle omvang bij hem aan. Wat een godvergeten broddelwerk. Mij van de straat plukken, met me sollen in hun auto’s, me uren laten wachten, geen informatie, geen drinken, geen eten, niks. Me uiteindelijk afpoeieren, een opdracht meegeven en mijn spullen niet teruggeven. Zijn hartslag pulseerde aan zijn slapen. Gelukkig blijven we altijd rustig.

‘En hoe moet ik dadelijk bij mijn appartement komen?’ vroeg hij. Hij spande zich in zijn stem onder controle te houden.

‘Waar logeert u?’ vroeg de vrouw.

‘In de Piedras,’ antwoordde Cas.

‘De Piedras... San Telmo?’

‘Ja.’

‘U kunt de metro nemen. Lijn E naar Belgrano komt er in de buurt.’

‘U arresteert me, onterecht naar is gebleken, en ik moet maar zien hoe ik...’ Zijn stem stakte.

‘Wat denkt u,’ beet de agente hem plotseling fel toe, ‘dat we een taxibedrijf zijn?’

Dóén, dacht Cas, ik moet nu iets doen. De situatie doorbreken. Het wordt alleen maar erger als ik het ze lastig maak, hier op dit bureau. Hij voelde hoe het in zijn maag borrelde. Een acute flauwte overviel hem. Zijn benen voelden slap en wankel aan.

Weg, ik moet hier weg. Hij probeerde zijn gezicht een neutrale uitdrukking te geven en keek de agente een moment aan. Zonder te groeten liep hij naar de deur. Buiten merkte hij dat het was afgekoeld. De schemering was al voorbij, zijn maag was leeg en zijn hoofd zat vol met door elkaar schietende gedachten.

II

Nederland is niet meer wat het geweest is. Dat was twintig jaar geleden ook al het geval, en honderddrieënveertig jaar geleden gold hetzelfde. Sinds de tijd waarin boer Bodo zijn os de ploeg door de grond liet trekken, in pak 'm beet het jaar 1134, en zich tijdens zijn lange dagen afvroeg wanneer het moment zou komen dat hij en de os met ploeg en al van de aarde zouden kieperen als ze alsmaar rechtdoor zouden blijven ploegen, heeft het land vele verschijningsvormen gekend. Van primitieve agrarische samenleving tot strak geordende maatschappij, die zich op haar lelijkst toont wanneer men zich op 's lands snelwegen begeeft. Het dieptepunt bevindt zich ter hoogte van Utrecht, als men deze stad vanuit het oosten over de A12 is genaderd en vervolgens via de A2 achter zich laat en richting de hoofdstad rijdt. Misschien was het wel op de plaats waar nu de ene na de andere showroom de aandacht van de automobilisten opeist, dat Bodo en zijn os hun baantjes trokken.

Cas had bij Breukelen de snelweg verlaten en was na enkele willekeurig genomen afslagen gestopt. Hij was alleen met de nog tikkende richtingaanwijzer en de bedrijfsautogeur, die voor eeuwig aan zo'n voertuig lijkt te kleven. In de verte ruiste de verkeersstroom op de snelweg.

Hij voelde een licht suizen in zijn hoofd. Was het zijn bloedcirculatie? Kan ongemak een geluid voortbrengen? Ik kan het niet, ik wil het niet en ik doe het niet, ging er door zijn hoofd.

'Jij gaat volgende week maandag naar Vinkeveen,' had de hoofdredacteur gezegd. 'Ik verwacht uiterlijk om acht uur

een conceptversie van je interview met de voorzitter van die club, plus vijf foto's van Dames 1, zodat er iets te kiezen is. Robert maakt er voor woensdag een stuk van voor pagina vier. En,' had hij er met een korte samenpersing van zijn lippen aan toegevoegd, 'ik kan geen enkele afwijking van de afspraak meer tolereren. Ben je daarvan doordrongen?'

Hij liet het autoraampje in het portier zakken. Direct drongen er vogelgeluiden naar binnen. Niet ver van de auto stonden twee reigers roerloos in een weiland, klaar om toe te slaan. Kan niet, wil niet, doe niet. Hij pakte de cameratas die op de achterbank lag en opende hem, terwijl de mantra in zijn hoofd zich herhaalde. Hij haalde de camera eruit en stelde scherp op een van de reigers. Zonder de ontspannop in te drukken sloeg hij de bewegingloze vogel gade.

Ja, ik ben ervan doordrongen, dacht hij. Ik weet wat de consequentie is als ik niks inlever. Hij zal me op het matje roepen, zeggen dat ik mijn laatste kans heb verspeeld. Hij zal voorvallen uit het verleden aanhalen en me inpeperen dat er maar één is wie ik mijn ontslag kan verwijten. Hij zal me een envelop toeschuiven met een brief, waarin staat dat mijn contract wordt ontbonden. Hij zal me verwijten maken, mijn professionaliteit ter discussie stellen en betreuren dat het is gelopen zoals het is gelopen. Collega's zullen hun blik afwenden als ik mijn camera inlever en mijn laptop en autosleutels, als ik naar de buitendeur word begeleid. De stilte zal daveren als ik de deur van het pand achter me dichttrek.

Maar misschien ploft de brief wel gewoon op de mat, later in de week. Of bellen ze. Het is hoe dan ook *einde oefening*, zoals men dat tegenwoordig zegt. Het zou raar zijn als het anders loopt.